

[Viggo Starcke.]

Skal man tvangsindlægge dem på højskoler og proppe dem med Thor og Odin, eller hvad skal man få tiden til at gå med? Dèr er det, vort forslag siger: ved beredskabsordningen, ved spredningen vil disse mennesker i stedet for at skulle underholdes eller uddannes på en eller anden måde kunne sættes ind i produktionen, således at der tilføres landet millioner af arbejdstimer. Det er dèr, den store besparelse ligger. Den vil måske ikke så meget vise sig på forsvarsministeriets budget som på hele samfundets økonomiske status.

Spørgsmålet om, hvor mange der skal bygges af disse bunkers med småkaserner eller småhuse ovenpå, mangler jeg saglige forudsætninger for at kunne besvare. Det er jo meningen, at disse småhuse på bunkerne kun skal bruges til den faste kerne; dette byggeri vil ikke modsvare kasernebyggeriet, fordi hovedparten af beredskabsstyrken netop skal bo hjemme. Derfor vil der ikke blive så store byggeudgifter på denne konto, som ved at både den faste kerne og de værnepligtige i beredskabsperioden skal ligge i kaserner og lejre. Tanken med disse bunkers er jo, at de skal konstrueres sådan, at våben beskyttes mod pludselig udslettelse ved et angreb, og der ovenpå bor mandskab, der skal bevogte dem mod sabotage, og som skal benytte dem og bruge dem i det øjeblik, der kommer krigstilstand i landet. Og når mandskabet rykker ud, står anlægget så til rådighed for civilbefolkningen. Kommer der en afspænding i løbet af et kortere eller længere åremål mellem øst og vest, har vi dèr et anlæg, som kan bruges af befolkningen til bolig, og en bunker kan jo konstrueres således, at den også kan bruges til formål i fredstid.

Dette med at lade mandskabet få deres våben, deres udrustning og deres ammunition med hjem foregår faktisk i Schweiz i dag. Det foregår faktisk indenfor hjemmevernet i dag. Om det tildels er et spørgsmål om tid og opdragelse, skal jeg ikke kunne svare på.

Med hensyn til aflønningen er det noget, der kan diskuteres, når forslaget skal udformes, idet selve størrelsen af militærberedskabet vil have sin betydning her. Jeg blev f. eks. spurgt af det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, hvor stort militærberedskabet skal være. Dertil vil jeg svare, at det skal være så stort, som regeringen og rigsdagen under de forhåndenværende forhold anser for nødvendigt. Jeg må dèr igen henvise til, at bliver der for få politibetjente i det indre retsværn, er det et lønspørgsmål, det her drejer

sig om. Selve beredskabet vil efter vort forslag komme til at omfatte store militære styrker, hvis ånden i befolkningen tillader det. Vi må ikke lukke øjnene for, at der findes pacifister i landet, som under ingen omstændigheder vil bære våben. Der findes fredsdruer i landet, som under ingen omstændigheder ønsker, at andre folk bærer våben, og ingen af disse grupper styrker et forsvar, hvis de tvirges ind i forsvaret. De udsætter det netop for at bryde sammen i panik eller i pludselig opgivelse. Det er Liddell Harts bemærkelse af disse forhold.

Den højtærede forsvarsminister sagde, at det fremgik ikke af vort forslag, om de værnepligtige skal hjemsendes med deres våben og udrustning. I bemærkningerne ad punkt 3 står der:

„De bor og spiser i deres hjem, de går til militære øvelser som til andet arbejde, og de har fået udleveret deres fulde udrustning, der udenfor øvelsetiden befinder sig i deres hjem.“

Man bedes erindre, at baggrunden for dette forslags udformning er den enorme fare, som Danmark lige i den første tid er i, hvis freden revner, idet vi så måske kan blive et af de første lande, som bliver angrebet. Det sker uden varsel kl. halv fire i nat på oplyste kaserner og velkendte depoter, hvor en vis gruppe af den danske befolkning, som er interesseret i femtekolonnevirksomhed, vil kunne hjælpe stærkt til ved sabotage.

Hvor store styrker der skal holdes inde, har jeg svaret på. Det afhænger af regeringens og rigsdagens ønsker. Og hvad angår selve mobiliseringsordningens gennemførelse, vil jeg tillade mig at gøre opmærksom på, at i det øjeblik, man har en mobiliseringsordning og man på et givet sted har depoter, skal mandskabet, når det skal mobiliseres, først bevæge sig fra sit hjemsted til mobiliseringsstedet og ikklædes, udrustes og formeres og så afmarchere til det sted, hvor det skal sættes ind i kampen, hvorimod det efter vort forslag direkte fra hjem eller arbejdsplads via hjemmet kan bevæge sig til det sted, hvor det skal bruges, og efter de beregninger, vi har opstillet, vil det efter vor ordning kunne ske i den halve tid. Det er jo ikke sådan, at efter vort forslag blottes landet fuldstændigt for kampklare styrker. Disse kampklare styrker ligger i den faste kerne, hvorimod selve beredskabet virker som en reserve, der netop skal trænes i hurtig mobilisering, i lynmobilisering.

En af mine bekendte indenfor officerskorpsen har overværet en sådan procedure i Schweiz, hvor man havde fået melding om, at en række smuglere og flygtninge var i